

Малка трапезо, сложи се!

(Приказка)

Въ едно малко градче живѣлъ единъ почтенъ шивачъ съ жена си и тримата си синове. Тия синове никакъ не си приличали, сѣкашъ не били братя: едина билъ високъ, другия билъ пълень, а третия билъ дребень. Затова хората имъ викали: *Дълганъ*, *Шишко* и *Глупчо*. Защо викали така най-малкия, не зная, види се, защото билъ много добъръ и всичко търпеливо понасялъ.

Дълганъ училъ занаятъ — столарство, Шишко — воденичарство, а Глупчо — шивачество. Когато най-голѣмиятъ синъ научилъ занаята отишелъ на чужбина да дири работа. Но не му провървѣло, като нѣмалъ много пари, билъ нажаленъ. Когато си вървѣлъ така изъ гората, срѣцналъ го единъ човѣкъ. „Защо си толкова нажаленъ? попиталъ го тоя човѣкъ; младъ си още, пъкъ си навелъ глава, като да сж тѣ налѣгнали кой знае колко грижи“.

— Работа нѣмамъ, казалъ момъкътъ.

— А какъвъ занаятъ имашъ? — столаръ съмъ. „Тогава много добръ, върви съ мене, азъ ще ти дамъ работа. Ще видя какъвъ работникъ си“, и тръгнали наедно.

Щомъ навлѣзли въ гората, видѣли една хубава кжща. Новиятъ господарь тамъ завелъ Дългана и щомъ стигнали въ кжщата, завикалъ на жена си, че ѝ води работникъ.

— „Добръ дошелъ“, казала домакинята. Тя била добра жена и веднага му занесла хубава вечеря. На сутринъта той се заловилъ на работа и домакинътъ билъ доволенъ. Подиръ нѣколко мѣсеца домакинътъ му казалъ: „Доволенъ бѣхъ отъ тебе, но както виждашъ, нѣмамъ вече работа. Затова те освобождавамъ. Пари нѣмамъ, но ще ти дамъ нѣщо по-добро. Ето тая трапеза, тя е малка наистина, но много нѣщо струва. Когато ѝ кажешъ три пѣти: Малка трапезо, сложи се, веднага ще се явятъ по нея всѣкакви вкусни ястия и пития. А сега иди си сбогомъ, когато и да е, спомняй си за мене“.

Дълганъ поблагодарилъ и си отишелъ. Щомъ стигналъ до гората, огладнѣлъ и поискалъ да изпита трапезата си. Като ѝ казалъ три пѣти: „Малка трапезо, сложи се“ и